

İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN...



Değerli Meslektaşlarımız,

Bültenimizin yeni sayısı ile karşınızdayız. Ülke tarihinin en ağır ekonomik ve siyasal krizinin ortasında yeni sayımızı hazırladık. İsterdik ki Mevlana'nın "Dünle beraber gitti cancağızım / Ne kadar söz varsa düne ait" dediği gibi krizi geride bıraktığımızı size muştulayalım. Ve yine Mevlana'nın şiirine devam ederek "şimdi yeni şeyler söylemek lazım" diyerek yazımızı sonlandıralım.

Muştuyu veremiyoruz. Ancak yeni şeyler söylemekte ısrarcı olduğumuzu bir kez daha vurguluyoruz. Aslında ısrarımız, muştunun mümkün olabilirliğinin kolaylaştırıcısıdır. Bu bir özgüven mi? Belki de öyle. Çünkü toplumun diğer kesimleri gibi; tıpkı işçiler, memurlar, emekliler, çiftçiler gibi inşaat mühendislerinin de sabrı kalmadı. Çünkü biz emeği ile geçinen insanlarız. İnşaat mühendisleri arasında işsizlik yüzde 30'lara yaklaşmış durumda. Düşük ücretler ve güvencesizlik meslektaşlarımızın hayatını çekilmez kılıyor. Dövizdeki artışlarla içinden ipliğe hemen her şeye gelen fahiş zamlar mühendisleri de doğrudan etkiliyor.

Zor zamanlardan geçiyoruz. Çalışma alanlarımız daraltıldı. Bütün milli servetimiz, kamu varlıklarımız yalnızca kârlılık hedefiyle faaliyet yürüten küresel ve yerel büyük sermaye gruplarına devredildi. Üretime dayalı ekonomiden vazgeçildi. Özelleştirmeler ve özellikle uluslararası sermaye hareketleriyle ülkemize gelen sıcak para egemenliğini ilan etti. Ekonominin motoru gibi ilan edilen inşaat sektörü çok dar bir grubun zenginleşmesine yol açtı. "Büyüyen" sektörün ana bileşeni olması gereken inşaat mühendisleri üretim ve denetim süreçlerinin dışına itildi, işsiz kaldı veya giderek daha çok çalıştığı halde daha da yoksullaştı. Mühendisler de dahil olmak üzere üretim paydaşlarını, emekçileri ucuz işgücü olarak uluslararası sermayeye pazarlama stratejileri konuşulmaya başlandı. Halkımız temel ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma düştü. Zengin daha zenginleşti, yoksul daha yoksullaştı. Bu sırada kamudan dört, beş maaş alan siyasilerin isimleri ortalığa saçıldı. Geniş kesimler günlük nafakasının derindeyken kamu yöneticilerinin aklın ve ülkenin olanaklarını zorlayan harcamalar yaptığı ortaya çıktı. Yargının bağımsızlığını yitirdiğine, yasadışı ilişkilerin öne çıktığına dair iddialar dayanaklı hale geldi. Siyasi arena organize suç örgütleriyle üst düzey bürokratların birbirlerine şantaj yaptığı, tehditler savurduğu bir hesaplaşma sahasına dönüştü. Bize özgü başkanlık sisteminin uygulamaları yalnızca ekonomiyi rayından çıkarmakla kalmadı, onunla doğrudan bağlantılı olacak şekilde demokratik hak ve özgürlükleri de rafa kaldırdı. Kamuoyunda önümüzdeki genel seçimler için sağlıklı ve güvenli bir ortamın yaratılıp yaratılamayacağına dair kaygılar oluştu.

Dünya nüfusunun yüzde 1'nin elinde bulundurduğu servet, geriye kalan yüzde 99'un elinde bulundurduğu servetin iki katına ulaşmış durumda. Pandemi nedeniyle daha görünür hale gelen sınıflar arasındaki bu uçurumun bir benzeriyle ülkemizde de karşı karşıyayız. Bırakalım işsizleri, sefalet ücretiyle geçinmeye çalışan emeklileri çalışan nüfusun yüzde 44'ünün asgari ücretle çalıştığı bir ülkede toplumsal refaktan, eşitlikten söz etmek mümkün olabilir mi? Bu yorum değil elbette. TÜİK'in açıklamasına göre, Türkiye'de en yüksek gelire sahip yüzde 20'lik grubun toplam gelirden aldığı pay bir önceki yıla göre 1,2 artış göstererek yüzde 47,5 oldu. Buna rağmen en düşük gelire sahip yüzde 20'lik grubun aldığı pay ise 0,3'lük azalışla yüzde 5,9'a geriledi. Bu oranlar zenginlerin daha zengin, yoksulların daha yoksul olduğunu göstermektedir. Kaldı ki kamuoyuna pek de güven vermeyen TÜİK verileridir bunlar; uçurumun aslında daha da derin olduğu bağımsız ekonomistlerce dile getirilmektedir. Aynı şekilde bu oranların son 11 yılın en kötü seviyesini gösterdiği biliniyor ve bu seviyenin gelir eşitsizliğinde "şampiyonlar liginde" bulunduğumuzun kanıtı olarak değerlendiriliyor.

Türkiye'yi gelir eşitsizliğinde şampiyonlar ligine mevcut iktidar taşımıştır. O ligden çıkmanın tek yolu, akılcı ve demokratik bir yönetim anlayışından giderek uzaklaşan iktidarın ve mevcut hükümet sisteminin kontrolsüz gücünü sınırlamaktan geçmektedir. Bunun için genel seçimler öne alınmalıdır. İktidarın ekonomi bu haldeyken sandığa gitmeyi göze alıp almayacağı tartışmalarını bir kenara bırakarak hepimizi yoksullaştıran politikalara toplumun tüm kesimleriyle, emek ve demokrasi güçleriyle bir araya gelerek karşı koyulmalıdır. Türk Mimar ve Mühendis Odaları Birliği bu doğrultuda "Emeğimize, Mesleğimize, Haklarımıza Sahip Çıkıyor, Sorunlarımızı Çözüm İstiyoruz" başlıklı bir kampanya başlatmıştır. Yüzbinlerce mühendis, mimar ve şehir plancısının sesini kamuoyu ile paylaşmaya, durumu görmezden gelen siyasi iktidara duyurmaya çalışmaktadır.

Zor zamanları "kolay zamanlara" çevirecek güç buradadır. TMMOB'nin ve diğer meslek örgütlerinin, yurttaş örgütüllüklerinin, gidişattan rahatsız olan siyasal yapıların önümüzdeki günlerde böyle bir sorumluluğu olacaktır. Çünkü bu ülke "kolay zamanları" çoktan hak etmiştir. Çünkü bu toplum insanca yaşamaya kararlıdır.

Yazının ilk paragrafında Mevlana'nın birkaç dizesine yer vermiştik. Bitirirken bir kez daha hatırlatalım: "Şimdi yeni şeyler söylemek lazım."

**TMMOB İnşaat Mühendisleri Odası
İstanbul Şube Yönetim Kurulu**